

stillernes Ordfører, var med til at gaa til Kompromis om.

Hornstrup. Jeg kan fatte mig ganske kort. Lovforslaget er en gammel Bekendt, som har været til 1ste Behandling her i Tinget flere Gange. Jeg er fuldt ud enig med de ærede Forslagsstillere i, at der er ingen Børn, der maa sulte, hverken Skolebørn eller mindre Børn, men jeg er ikke enig med dem i, at Staten skal yde Tilskud til Bespisningen. Den Slags Ting er absolut en kommunal Sag. Det maa være vore Kommunalbestyrelses Sag at sørge for, at Børnene faa noget at spise, og det maa ogsaa være deres Sag at betale Omkostningerne.

R. Christiansen: Jeg skal heller ikke lægge Beslag paa mere end nogle faa Minutter af det høje Tings Tid, idet jeg har udtalt mig ret udførligt om denne Sag i Samlingen 1909—10, hvilket de Herrer ville kunne finde i Rigsdagstidenden fra den Tid. Det er fremdeles min Opfattelse, at Lovforslaget angaar en kommunal Sag, som der ikke er nogen Anledning til at gøre til en Statsunderstøttelsessag, og det navnlig af den Grund, som jeg den Gang paa-pegede, at der er en overordentlig stor Forskel paa at gennemføre en saadan Lov paa Landet og i Byerne, idet det i Byerne, hvor mange Børn ere samlede paa det samme Sted, ikke er vanskeligt at gennemføre denne Sag, medens det derimod paa Landet med sine mange smaa og spredte Skoler, og hvor der i hver Skole kun er faa Børn, som kunne trænge, er i Forhold til den Nødvendighed, som maatte foreligge, meget vanskeligt og forholdsvis kostbart at etablere en saadan Skolebespisning. Ordføreren i 1909—10 for det radikale Venstre — den daværende Skolebestyrer Møller fra Lejre — har udtalt sig i samme Retning: at det forekom ogsaa ham, at det mere var en Kommunesag end en Statssag, hvad de Herrer ville kunne se af hans Bemærkninger under 1ste Behandling. Jeg har ikke forandret min Mening, og jeg tror at turde sige paa det lille Partis Vegne, hvis Ordfører jeg er, at det ser derpaa paa samme Maade som jeg. Jeg skal kun tilføje, at naar der af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Wiinblad) gentagende blev talt om de 21,000 Børn, der sulte, og han har villet bevise det af det statistiske Materiale, som foreligger, maa jeg dog gøre den Bemærkning, at det Spørgsmaal, som blev udsendt og besvaret, og hvorfra disse Tal skrive sig, ikke lød paa, hvor

mange Børn der sultede, men hvor mange Børn der ikke fik varm Mad den Dag, de vare i Skole. Nu er Forholdet saaledes paa Landet for mange Skolebørns Vedkommende, at de have saa langt til Skolen, at det er dem umuligt i Middagspausen at gaa hjem og spise, og derfor faa de ikke varm Mad i Skoletiden, en Del har jo Heldagsundervisning. Om de faa varm Mad i Hjemmet om Morgenene eller om Aftenen, er jo vanskeligt at afgøre, og jeg ved ikke, om det Spørgsmaal var besvaret, men jeg tror, det beror noget paa en Misforstaaelse, naar man fremstiller Sagen saaledes, at det er statistisk oplyst, at saa og saa mange Børn sulte. Spørgsmaalet lød som sagt paa, om de fik varm Mad, og et Barn behøver ikke at sulte, fordi det ikke faar varm Mad hver Dag. Det er noget, jeg i al Almindelighed finder Anledning til at udtale.

L. Rasmussen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mindede i Begyndelsen af sin Tale om, at dette Forslag var et gammelt Forslag, der har været forelagt mange Gange i Folketinget, bl. a. i 1898, og det har han jo Ret i. Der er holdt mange Taler om det, der er ogsaa diskuteret adskillige Gange om det, og jeg behøver derfor ikke ved denne Lejlighed at udtale mig vidtløftigt, det er ingen Nytte til Gang efter Gang, Aar efter Aar at gentage det samme.

Naar det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) navnlig i Begyndelsen af sin Tale refererede til min Stilling i Fjor som Udvalgets Formand og citerede nogle af mine Udtalelser fra den Tid, som skulde vise min Stilling overfor Lovforslaget, vil jeg sige, at Referatet af mit Forhold i Udvalget er fuldstændig korrekt, og det glæder mig. Det var for Resten noget af den Grund, jeg ikke ønskede Ordet, inden det ærede Medlem havde udtalt sig. Han udtalte altsaa, at han stod paa samme Standpunkt som i Fjor, og dertil kan jeg føje, at det samme gør jeg. Jeg deler det ærede Medlems Ønske — det har jeg gjort i flere Aar — om, at vi maa faa en Ende paa denne Sag. Jeg synes, det ikke er saa heldigt, at vi Aar efter Aar, Gang efter Gang, ved en første Behandling her i Folketinget forhandle om en Bespisning af Skolebørn og aldrig komme videre. Jeg tror imidlertid, at det for en Del er selve Forslaget, som bærer Skylden derfor, men vi have jo i Udvalget og i Folketinget Magt og Myndighed til at ændre Forslagene, det var det, vi i Fjor vare inde paa og efter min